

Sygn. akt VIII U 2114/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił L. S. wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.264,11 zł, okresy składkowe w ilości: 26 lat, 1 miesiąc, 16 dni tj. 313 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości: 1 rok, 4 miesiące, 19 dni tj. 16 miesięcy. Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 141 547,34 zł

/decyzja – k. 54-57 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku L. S. z dnia 16 sierpnia 2018 r. przyznał emeryturę od 17 sierpnia 2018 r. tj. od daty osiągnięcia wieku.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składki zewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 230473,58 zł,

- kwota przeliczonego i zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 562629,51zł,

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 218,40 miesięcy.

Wysokość emerytury wyniosła: 4136,96 zł.

/decyzja – k. 10-11 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 6 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku L. S. z dnia 5 grudnia 2018 r. odmówił ponownego ustalenia kapitału początkowego

/decyzja – k 6 akt ZUS/.

Decyzją z dnia 6 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku L. S. z dnia 5 grudnia 2018 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury

/decyzja – k 9 akt ZUS/.

Odwołania od powyższych decyzji złożył L. S. wskazując, iż ZUS nie uwzględnił mu okresu od 30 października do 17 listopada 1974 roku oraz nie uwzględnił wysokości zarobków na budowie w Polsce i ZSRR od 13 lipca 1984 roku do 8 maja 1986 roku. Wskazał, że za ten okres złożył karty informacyjne, umowy o pracę, wysokość zarobków zastępczych, ale według ZUS nie spełniają one wymogów.

/odwołania – k. 3; k 3 akt sprawy VIII U 2115/18; k 3 akt sprawy VIII U 444/19; k 3 akt sprawy VIII U 445/19 /

W odpowiedzi na odwołania, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., wniósł o ich oddalenie.

/odpowiedzi na odwołania – k. 5; k 5 akt sprawy VIII U 2115/18; k 4 akt sprawy VIII U 444/19; k 4 akt sprawy VIII U 445/19 /

Na rozprawie w dniu 26 marca 201 roku skarżący sprecyzował ostatecznie żądanie i wniósł o uwzględnienie przy wyliczaniu kapitału początkowego i emerytury wariantu II hipotetycznego wyliczenia ZUS, którego nie kwestionował .

/e-protokół rozprawy 00:01:25-00:03:40 k 194 i k 193/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

L. S. urodził się (...).

W okresie od 1 września 1970 roku do 31 marca 1977 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. W tym czasie odbywał zasadniczą służbę wojskową od 29 października 1972 roku do 29 października 1974 roku. Do pracy powrócił z dniem 18 listopada 1976 roku. Pracował na stanowisku montera instalacji sanitarnych z wynagrodzeniem:

- od 1 września 1970 roku 5,20 zł za godzinę,
- od 1 września 1971 roku 6,00 zł za godzinę,
- od 18 listopada 1974 roku 9,50 zł za godzinę,
- od 1 czerwca 1976 roku 10,50 zł za godzinę,

/zaświadczenie k. 3 akt ZUS, świadectwo pracy k 13, angaże k. 29, 18,20, 31,/

Za okres lat 1974 (po powrocie z wojska) do 1976 roku zachowały się karty wynagrodzeń

/karty wynagrodzeń k 51-52/.

W okresie od 15 kwietnia 1977 roku do 2 lipca 1987 roku pracował na stanowisku montera aparatów hydraulicznych w Zakładach (...) w Ł..

/świadectwo pracy k. 5, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 15-16 akt ZUS/

W okresie powyższego zatrudnienia od 13 lipca 1984 roku do 23 stycznia 1985 roku pracował na stanowisku malarza na budowie w G., zaś od 24 stycznia 1985 roku do 8 maja 1986 roku w ZSRR w K. na budowie K. Elektrowni (...). W tym czasie w macierzystym zakładzie pracy miał urlop bezpłatny

/bezsporne; zaświadczenie k 6 akt ZUS/.

Za okres od 1980 roku skarżący uzyskał zaświadczenie o wysokości zarobków z Archiwum, w którym wskazano, że zostało ono sporządzone na podstawie kart wynagrodzeń. Przy czym podano również, że wynagrodzenie za okres od 13 lipca 1984 roku do 8 maja 1986 roku jest wynagrodzeniem innej osoby zatrudnionej na takim samym stanowisku jak wnioskodawca – jest to wynagrodzenie zastępcze.

/zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 15-16 akt ZUS/

Zachowały się karty wynagrodzeń pracownika porównywalnego, zatrudnionego na takim samym stanowisku jak wnioskodawca tj. montera aparatów i układów hydraulicznych, B. B., za okres od lipca 1984 roku do maja 1986 roku

/karty wynagrodzeń k 127v-130v; k 135-141v; k 148-152v/.

Ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę w dniu 16 sierpnia 2018 roku.

/wniosek k. 1-7 akt ZUS/

Decyzją z 28 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił L. S. wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.264,11 zł, okresy składkowe w ilości: 26 lat, 1 miesiąc, 16 dni tj. 313 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości: 1 rok, 4 miesiące, 19 dni tj. 16 miesięcy. Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 141 547,34 zł.

Do ustalenia kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił m.in. dochodów z lat pracy 1984 – 1986 (na budowie eksportowej) wskazując na nie spełnienie wymogów formalnych złożonego dokumentu.

/decyzja – k. 54-57 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku L. S. z dnia 16 sierpnia 2018 r. przyznał emeryturę od 17 sierpnia 2018 r. tj. od daty osiągnięcia wieku.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składki zewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosiła 230473,58 zł,

- kwota przeliczonego i zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosiła 562629,51zł,

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 218,40 miesięcy.

Wysokość emerytury wyniosła: 4136,96 zł.

/decyzja – k. 10-11 plik II akt ZUS/

W dniu 5 grudnia 2018 roku skarżący złożył wniosek o ponowne wyliczenie emerytury załączając kopię umowy o pracę na budowie eksportowej

/wniosek k. 1 akt ZUS/

Decyzją z dnia 6 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku L. S. z dnia 5 grudnia 2018 r. odmówił ponownego ustalenia kapitału początkowego

/decyzja – k 6 akt ZUS/.

Decyzją z dnia 6 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku L. S. z dnia 5 grudnia 2018 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury

/decyzja – k 9 akt ZUS/.

Hipotetyczna wysokość kapitału początkowego:

1. przy uwzględnieniu kart wynagrodzeń wnioskodawcy za lata 1974-1976, stawek godzinowych za lata 1970-1972 i 1977, bez uwzględnienia zaświadczenia zarobków za lata 1984-1986 (zawierającego wynagrodzenia zastępcze) hipotetyczny wwpw kapitału początkowego wynosi 103,54 % i został ustalony z lat 1989 – 1998, hipotetyczny kapitał na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 141547,34 zł.

2. przy uwzględnieniu kart wynagrodzeń wnioskodawcy za lata 1974-1976, stawek godzinowych za lata 1970-1972 i 1977, z uwzględnieniem zaświadczenia zarobków za lata 1984-1986 (zawierającego wynagrodzenia zastępcze) hipotetyczny wwpw kapitału początkowego wynosi 107,39 %, hipotetyczny kapitał na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 144968,67 zł.

3. przy uwzględnieniu kart wynagrodzeń wnioskodawcy za lata 1974-1976, stawek godzinowych za lata 1970-1972 i 1977, bez uwzględnienia zaświadczenia zarobków za lata 1984-1986 (zawierającego wynagrodzenia zastępcze), natomiast przy uwzględnieniu zarobków pracownika porównywalnego B. B. za okres pracy na budowie eksportowej, wynikających z jego kart wynagrodzeń, hipotetyczny wwpw kapitału początkowego wynosi 106,77 % i został ustalony z 20 lat tj. 1974-1976, 1980 – 1987, 1989-1993, 1995-1998, hipotetyczny kapitał na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 144416,91 zł. Hipotetyczna emerytura na dzień jej przyznania wynosi 4189,19 zł, zaś po waloryzacji od dnia 1 marca 2019 roku 4309,00 zł.

/pismo i wyliczenia k.158-188;pismo i wyliczenia k 197-206 /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a także na podstawie dokumentów zawartych w aktach organu rentowego, które nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołania zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 24 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b.

Zgodnie z art. 25 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Zgodnie z art. 26 w/w ustawy, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2.

Tablice, o których mowa w ust. 4 są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem ust. 6. Jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.), kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Według ust. 3b jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 powyższego przepisu stanowi, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. Zgodnie natomiast z treścią ust. 8 przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku, według wskazanego w nim wzoru.

Z kolei z mocy art. 15 ust. 1 analizowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 tego samego przepisu przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Zgodnie z § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i (Dz. U. Nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana tu regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10 poz. 49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. SN w wyroku z 25.07.1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324 a także SA w Warszawie wyrok z dnia 4.03.1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7 SA w

Rzeszowie z dnia 27.06.1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy SA w Białymstoku III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

Mając to na uwadze Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornymi okresami zatrudnienia wnioskodawcy.

W przedmiotowej sprawie istota sporu ostatecznie sprowadziła się do ustalenia wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy okresie od 1 września 1970 roku do 31 marca 1977 roku, kiedy był on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. (w tym czasie odbywał zasadniczą służbę wojskową od 29 października 1972 roku do 29 października 1974 roku, a do pracy powrócił z dniem 18 listopada 1976 roku) oraz wysokości wynagrodzenia odwołującego się za okres pracy na budowach eksportowych (kiedy był zatrudniony od 15 kwietnia 1977 roku do 2 lipca 1987 roku w Zakładach (...) w Ł.) w okresie od 13 lipca 1984 roku do 23 stycznia 1985 roku, gdy pracował na stanowisku malarza na budowie w G. i od 24 stycznia 1985 roku do 8 maja 1986 roku, kiedy pracował w ZSRR w K. na budowie K. Elektrowni (...) (w tym czasie w macierzystym zakładzie pracy miał urlop bezpłatny)

Odnośnie ustalenia wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy okresie od 1 września 1970 roku do 31 marca 1977 roku z zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł..

Nie ulegało wątpliwości, że ubezpieczony w spornym okresie świadczył pracę w powyższych Zakładach, jednak dokumentacja pracownicza z ww. zakładu pracy odnosiła się wprost do wysokości osiąganych przez niego zarobków jedynie w latach 1974 -1976 (po powrocie z wojska), za które to lata zachowały się karty wynagrodzeń. Tym samym oczywistym jest, iż odnalezione karty wynagrodzeń winny zostać uwzględnione i organ rentowy wziął je pod uwagę przy hipotetycznym wyliczeniu. Co do pozostałego okresu tego zatrudnienia przyjęcie wynagrodzenia minimalnego obowiązującego w powyższym okresie w jednostce gospodarki społecznej, nie mogło zasługiwać na aprobatę. W ocenie Sądu przedstawione dowody pozwoliły ponad wszelką wątpliwość ustalić wysokość wynagrodzenia z pewnością osiąganego przez ubezpieczonego w spornym okresie. Zachowały się bowiem angaże wskazujące na wynagrodzenia godzinowe. Zdaniem Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek podstaw do nie uwzględnienia wskazanych dowodów. Wyliczenia wynagrodzenia skarżącego również w oparciu o stawki godzinowe dokonano przy uwzględnieniu normatywnego czasu pracy.

Odnośnie wysokości wynagrodzenia odwołującego się za okres pracy na budowach eksportowych (kiedy był zatrudniony od 15 kwietnia 1977 roku do 2 lipca 1987 roku w Zakładach (...) w Ł.) w okresie od 13 lipca 1984 roku do 23 stycznia 1985 roku, gdy pracował na stanowisku malarza na budowie w G. i od 24 stycznia 1985 roku do 8 maja 1986 roku, kiedy pracował w ZSRR w K. na budowie K. Elektrowni (...).

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca zażądał uwzględnienia przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia w tym okresie jego zatrudnienia za granicą, wynagrodzenia zastępczego wskazanego w zaświadczeniu o wysokości zarobków, wystawionym przez Archiwum. Powyższe podważył organ rentowy podnosząc, iż nie można przyjąć tak wskazanego wynagrodzenia, gdyż nie zostało wystawione zaświadczenie o wysokości zarobków zastępczych przez pracodawcę. Należy zgodzić się z organem rentowym, że powyższe zaświadczenie wystawione przez Archiwum nie może być podstawą dokonania ustalenia zarobków za ten sporny okres, jednakże nie z tego powodu, że nie wystawił go pracodawca. Jak wskazano wyżej wysokość zarobków można udowodniać w każdy możliwy sposób. Zaświadczenie wystawione przez pracodawcę ma tę przewagę nad pozostałymi dokumentami, że dopóki nie zostanie podważone uznaje się je za prawidłowe. W przypadku wystawienia takiego zaświadczenia przez archiwum i zakwestionowania przez organ rentowy, takie zaświadczenie, w ocenie Sądu Okręgowego, powinno móc podlegać weryfikacji. Jednakże

Archiwum nie wskazało nazwiska osoby, której zarobki przyjęto do wydania zaświadczenia, a tym samym Sąd nie mógł dokonać weryfikacji czy osoba ta rzeczywiście była zatrudniona na stanowisku porównywalnym ze stanowiskiem pracy wnioskodawcy. Tym samym Sąd w tym zakresie przeprowadził postępowanie dowodowe i załączył do akt sprawy, akta osobowe i płacowe pracownika B. B., który niewątpliwie był zatrudniony na stanowisku takim jak odwołujący się to jest monter aparatów i układów hydraulicznych w kraju, co nie było kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Nadto zachowały się karty wynagrodzeń tego pracownika obejmujące dokładnie sporny okres lat 1984-1986.

Co do zasady żądanie wnioskodawcy znajduje oparcie w obowiązujących przepisach. Zgodnie z § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.j. Dz.U.z 1989 r. Nr 11, poz.63 ze zm.) jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo

2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Jak wskazano wyżej, w toku postępowania sądowego strona może dowodzić wysokości wynagrodzenia na potrzeby ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego; zatem dowodem tej okoliczności mogą być zarówno dokumenty dotyczące wynagrodzenia osób zatrudnionych w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy i przy pracy tego samego rodzaju co ubezpieczony, jak też zeznania tych osób, zaś rzeczą sądu winna być rzetelna analiza przedstawionych dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 17 października 2006 r. III AUa 509/06).

Wnioskodawca w tym spornym okresie nie uzyskiwał żadnego wynagrodzenia, z tytułu którego opłacałby składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju. Zatem mając na celu ustalenie wynagrodzenia osób zatrudnionych w tym samym okresie, przy pracy tego samego rodzaju co ubezpieczona, Sąd zebrał dokumentację płacową wskazanego wyżej pracownika, który był zatrudniony na takim samym stanowisku, jakie wnioskodawca zajmował przed wyjazdem z kraju. Sąd po analizie akt osobowych zatrudnienia B. B. uznał, że to właśnie jego zarobki winny być wzięte pod uwagę, jako zarobki pracownika porównywalnego w kraju. B. B. może być uznany za pracownika porównywalnego, gdyż wykonywał on pracę tego samego rodzaju co ubezpieczony, zatem wypłacane mu wynagrodzenie można uznać za wynagrodzenie pracownika porównywalnego.

Ustawowym wymogiem jest wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych zarobków – dotyczy to też wynagrodzenia zastępczego - jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości. W niniejszej sprawie zachowane są karty wynagrodzeń B. B., a zatem niewątpliwie wynagrodzenie za sporny okres zostało wykazane w sposób pewny.

Na podstawie powyższej dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy, przy uwzględnieniu kart wynagrodzeń wnioskodawcy za lata 1974-1976, stawek godzinowych za lata 1970-1972 i 1977, bez uwzględnienia zaświadczenia z Archiwum dotyczącego zarobków za lata 1984-1986 (zawierającego wynagrodzenia zastępcze), natomiast przy uwzględnieniu zarobków pracownika porównywalnego B. B. za okres pracy na budowie eksportowej, wynikających z jego kart wynagrodzeń, wwpw kapitału początkowego wynosi 106,77 % i został ustalony z 20 lat tj. 1974-1976, 1980 – 1987, 1989-1993, 1995-1998, kapitał na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 144416,91 zł, zaś emerytura na dzień jej przyznania wynosi 4189,19 zł, a po waloryzacji od dnia 1 marca 2019 roku 4309,00 zł. Powyższe wyliczenia są korzystniejsze od dotychczasowych, wskazanych w spornych decyzjach.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2

k. p. c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS wraz z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji, wypożyczając akta rentowe.